

Prání **K NAROZENINĀM** ~ KŘTINY ~

PRESS KIT

**Volné pokračování úspěšné komedie Přání k narozeninám,
kterou dosud vidělo přes milion diváků
vstoupí do kin 12. března 2026**

TEASER

<https://youtu.be/dMM769CXMGo>

DALŠÍ UPOUTÁVKY

<https://bit.ly/4t7hPPC>

<https://bit.ly/49T4WzD>

O FILMU

Přání
K NAROZENINĀM
KŘTINY

Přání k narozeninám: Křtiny volně navazuje na dvě předchozí divácky úspěšné komedie Přání k narozeninám a Přání Ježíškovi s novým příběhem a energií. Tvůrci znovu vsadili na to, co si publikum oblíbilo. Laskavý humor, dynamické rodinné situace, sympatičtí herci a prostředí, které je blízké každému, kdo někdy organizoval velkou rodinnou oslavu.

Tentokrát se vše točí kolem křtin. Ty mají proběhnout přesně tak, jak si je Líba (Eva Holubová) pečlivě naplánovala. Jenže v téhle rodině nic nejde jednoduše.

Režisérka Marta Ferencová opět pracuje s propracovanou situační komikou, živou improvizací a energií zkušeného hereckého souboru, který se po pár letech znovu setkal před kamerou.

Přání k narozeninám: Křtiny je česká rodinná komedie, která staví na radosti, blízkosti, autenticitě a nadsázce a má za úkol diváky všech generací pobavit, rozesmát, ale i dojmout.

ZÁKLADNÍ INFORMACE

rok výroby: 2025
jazyk: český
země vzniku: Česká republika
počet natáčecích dní: 23
žánr: komedie
délka: 99 minut
distributor: Bioscop
producent: Adam Dvořák, MOVIE s.r.o.
režie: Marta Ferencová
scénář: Marta Ferencová, Adam Dvořák
výkonná producentka: Jana Gospičová
kamera: Mário Ondriš
architekt: Václav Novák
kostýmní výtvarnice: Michaela Horáčková Hořejší

umělecká maskérka: Mirka Krepsová
střih: Adam Dvořák
hudba: James Harries
zvuk: Barbora Krobová
obsazení: Eva Holubová, Jaroslav Dušek, Matěj Hádek, Simona Babčáková, Jaroslav Plesl, Anna Polívková, David Švehlík, Tomáš Měcháček, Tomáš Klus, Táňa Pauhofová, Petr Stach, Ondřej Malý, Filip Kaňkovský, Valentýna Bečková, Jakub Barták, Nico Klímek a další

Snímek Přání k narozeninám: Křtiny vznikl ve spolupráci s TV Nova.

PR filmu: Johana Turner, TURNER PR
Jana Šafářová, Bioscop
Mediální partneři: One Play Film, Hitrádio, Totalfilm, TV Magazín

SYNOPSIS

Prání K NAROZENINĀM KŘTINY

Na rodinném statku Líby (Eva Holubová) a Arnošta (Jaroslav Dušek) vrcholí přípravy na křtiny jejich vnučky. Líba má vše naplánované do posledního detailu, jenže události nabereou rychle jiný směr. Simona (Simona Bačáková) si tajně prosadí odlišné jméno pro svoji holčičku, Arnošt se pustí do vlastního „detektivního“ pátrání po ztracených klíčích a Karel (Matěj Hádek) s Richardem (Jaroslav Plesl) vyvolají zmatek ve zlatnictví. Situaci ještě okoření Vlastička (Anna Polívková), prodavačka se ztrátou paměti, která svou přítomností spustí další sérii groteskních momentů.

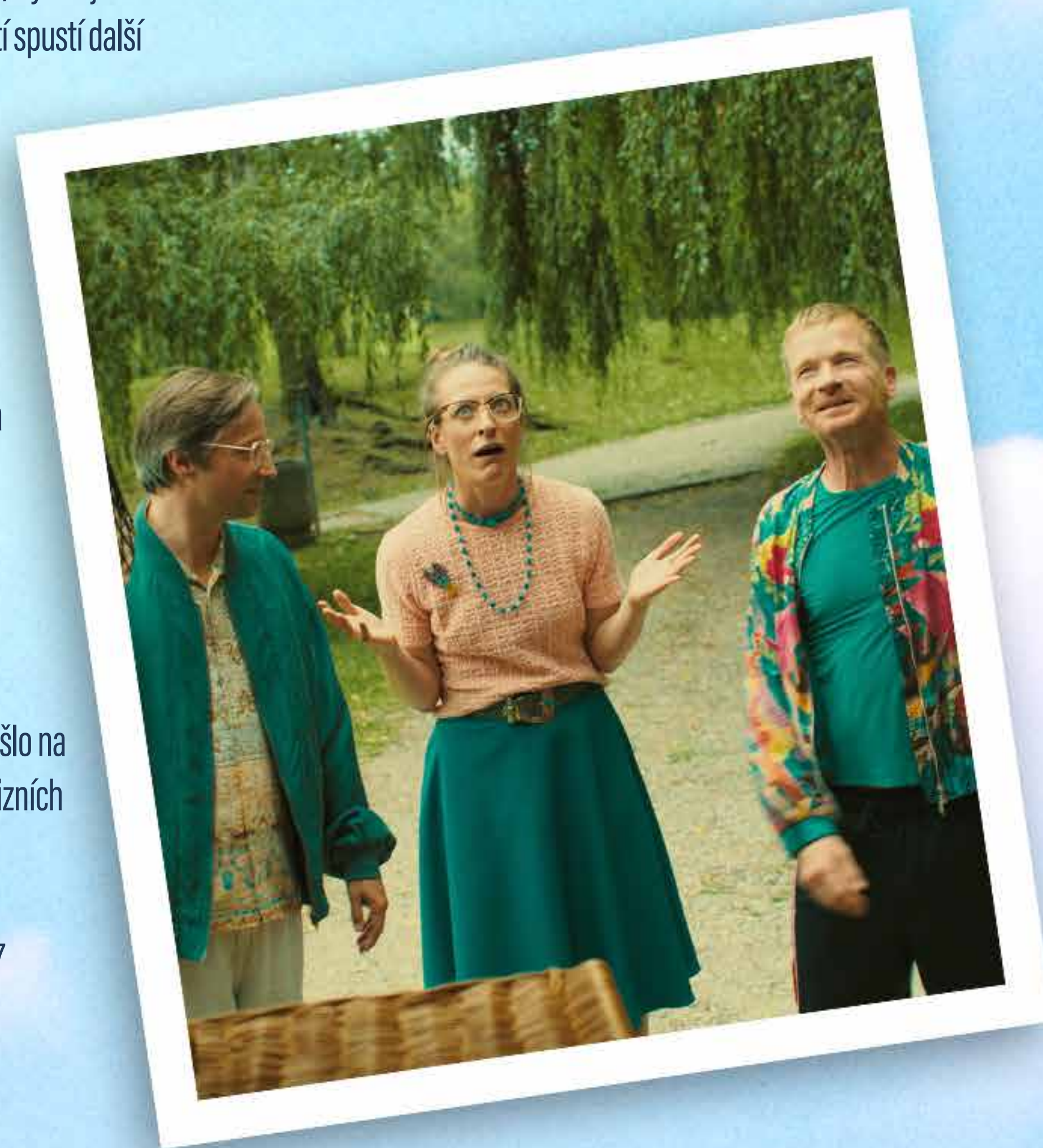
Jak se blíží slavnostní den, začínají na povrch vystupovat skrytá tajemství i staré rány. Rodina prochází zatěžkávací zkouškou, která se odvíjí v tempu svižné komedie plné omylů, přehmatů, emotivních střetů i drobných vítězství.

Film *Prání k narozeninám: Křtiny* je oslavou rodiny, tradic a humoru, který dokáže překonat i ty největší rozdíly. Závěrečné smíření a radostné přijetí nového člena rodiny dokazují, že navzdory všem konfliktům a nedorozuměním je láska a jednota to, co rodinu spojuje.

„PŘÁNÍ“ V ČÍSLECH

Oba předchozí filmy, tedy *Prání Ježíškovi* a *Prání k narozeninám*, vidělo v kinech a v televizi přes 4 miliony diváků. Do kin přišlo na první snímek série *Prání Ježíškovi* (distribuční premiéra 11. 11. 2021) v čase covidu na 173 471 lidí a dočkal se zatím čtyř televizních repríz s celkovým počtem diváků 2 815 000 v kategorii 15+.

Zážitek projekce na filmovém plátně snímku *Prání k narozeninám* (distribuční premiéra 19. 1. 2023) si nenechalo ujít 270 417 návštěvníků a při premiérovém uvedení v televizi ho vidělo na 807 000 diváků v kategorii 15+.

TVŮRCI FILMŮ „PŘÁNÍ“

Marta Ferencová, režisérka filmů

Adam Dvořák, scenárista, producent a střihač filmu

Bez jejich citu pro humor, vypravěčského nadhledu a přesného vedení herců by svět rodiny z „Přání“ nikdy nefungoval tak lehce a přirozeně. Režisérka Marta Ferencová a scenárista a producent Adam Dvořák stojí za celou filmovou sérií, která začala úspěšnými tituly Přání Ježíškovi a Přání k narozeninám. Společně vytvořili jedinečnou komediální poetiku postavenou na autentických rodinných situacích, laskavém humoru a přesném tempu vyprávění, které oslovuje diváky napříč generacemi. Jejich společná práce nese charakteristický rukopis, tedy radost, chemii mezi herci a schopnost najít v obyčejných vztazích výjimečné momenty, které baví i dojmají. Jejich nejnovější počín Přání k narozeninám: Křtiny tuto linku rozvíjí a potvrzuje, že česká rodinná komedie může být současná, hravá, a přitom pevně zakořeněná v domácím prostředí, které diváci dobře znají a milují.

Přání
K NAROZENINÁM
KŘTINY

„Smích je léčivý“

Prání
K NAROZENINĀM
KŘTINY

Rozhovor s režisérkou a scenáristkou Martou Ferencovou

Smích jako pojítka i terapie. Režisérka a scenáristka Marta Ferencová v rozhovoru otevřeně mluví o návratu k oblíbené herecké partě, radosti z improvizace, hravosti na place i o tom, proč je pro ni komedie jedním z nejtěžších, ale zároveň nejdůležitějších žánrů. Přibližuje vznik filmu *Prání k narozeninám: Křtiny* a připomíná, že smích dokáže divákům nabídnout víc než jen zábavu – lehkost, úlevu a naději.

Kdy jste se s Adamem Dvořákem rozhodli, že vznikne pokračování *Prání k narozeninám*?

Asi to začalo ve chvíli, kdy jsme skončili natáčení jedničky. Zkrátka se mi od té party nechtělo odcházet. To byl hlavní impuls.

Jednička končí těhotenstvím postavy Simony Babčákové. Věděla jste už tehdy, kam se příběh posune?

Ne. Někdo má pokračování promyšlené už během natáčení, my ne. Hlavní hybnou silou druhého dílu byla postava Kvíčaly v podání Jardy Plesla. Diváci si ho určitě pamatují. Jenže v jedničce jeho příběh skončil a nebyl nijak napojený na rodinu. S Adamem jsme si začali lámat hlavu, jak ho vrátit zpátky, a od toho se

postupně nabaloval celý nový děj. Stejně jako v prvním díle spustily příběh ztracené děti, tady všechno rozpojuje Richard Kvíčala svou specifickou povahou a zvláštním přístupem k životu.

Jaké bylo se znovu setkat s herci po čtyřech letech?

Hned na první čtená mi přišlo, jako by žádné čtyři roky neuplynuly. Už při natáčení jedničky mezi námi vznikly opravdu blízké vztahy. Všechny volný čas jsme trávili spolu, skoro jako takový malý diskusní klub. A úplně stejně to bylo i teď. K samotnému textu jsme se u první čtené dostali asi až po třech hodinách. Nebylo je možné utišit. A to tam ještě nebyl Jarda Dušek!

Tento „herecký dětský tábor“ je pověstný. Jak ho na place zvládáte? Vy přece nebýváte režisérka, která by křičela...

To ne. A ani nezačnu. Tento projekt byl náročný hlavně pro pomocné režiséry. Zvukař to jednou trefně popsal jako „malé vosí hnízdo“, pořád to tam bzučí. Herci se mají rádi, smáli se, vyprávěli... byla to jako živá energie. Moje výhoda byla, že je to bavilo a věřili mi. Tenhle stav vznikl už u jedničky. Brali to jako výzvu a čekali, kam a jak je povedu. To byla moje hnací síla.

Jak pracujete s improvizací? U této party se to nabízelo...

Vždy se držíme scénáře, jinak bychom se mohli dostat někam, kam nechceme. Ale na place miluji volnost. Podporuji herce, aby zůstali hraví, aby nezastavovali vlastní kreativitu. Ta hravost je pro komedii podle mě naprosto zásadní. Nechávám je

„se vyblbnout“ a pak je nenápadně usměřňuji zpět, aniž by si toho všimli.

Někteří herci přirovnávají Prání k narozeninám: Křtiny ke stylu francouzských komedií. Je bláznivější než jednička?

Ano, všichni tomu říkají francouzská komedie, asi protože je to trochu nadsázka. Nemyslím si ale, že je to bláznivější. Spíš se držíme stejného ducha hravosti. A i když je tam nadsázka, situace musí pořád vycházet z logiky. Doufám, že se nám to podařilo a že zůstane to, co fungovalo v jedničce – radost a smích.

Máte nové herecké posily Aničku Polívkovou a Tomáše Měcháčka. Jak tito herci zapadli?

Skvěle. Museli jsme nahradit Veroniku Khek Kubařovou, která měla rodit, a Igora Orozoviče. Instinktivně jsem hledala herce, kteří zapadnou lidsky i herecky, a povedlo se. Anička Polívková je rozkošná.

Její postava Vlastičky krásně sekunduje Richardu Kvícalovi, je to taková jeho ideální žena.

Přemýšlíte už o trojce?

To je těžká otázka. Ale paradoxně nad tím přemýšlím. Ne kvůli úspěchu filmu, ale kvůli té partě. Je mi s nimi strašně dobře. Uvidím, jestli postavy dokážu pustit, nebo jim ještě vymyslíme další dobrodružství.

Co by měli diváci od dvojky očekávat?

U jedničky jsem byla inkognito v kině a lidé reagovali skvěle. U komedie je to pro tvůrce utrpení, protože nikdy nevíte, jestli to klapne. Když stříháte, máte často pocit, že už nefunguje vůbec nic. A pak sedíte v kině a čekáte na první smích. Přeji nám všem, aby se lidé smáli, aby je to bavilo. Aby odcházeli z kina s lehkým pocitem, že svět není tak temný, jak někdy vypadá. Smích je léčivý.

„Úspěch jedničky nás překvapil. Chtěli jsme dát dohromady tu stejnou partu znovu“

Přání
K NAROZENINĀM
KŘTINY

Rozhovor s producentem, střihačem a scenáristou Adamem Dvořákem

Úspěch, který předčil očekávání, silná divácká odezva i chuť znovu dát dohromady sebranou partu. Producent a scenárista Adam Dvořák v rozhovoru otevřeně popisuje vznik filmu *Přání k narozeninám: Křtiny*, návrat k oblíbeným postavám, proměny hereckého obsazení i to, proč je pro něj největší hodnotou energie, chemie a radost ze společné práce, která se – jak věří – přenese i na divák

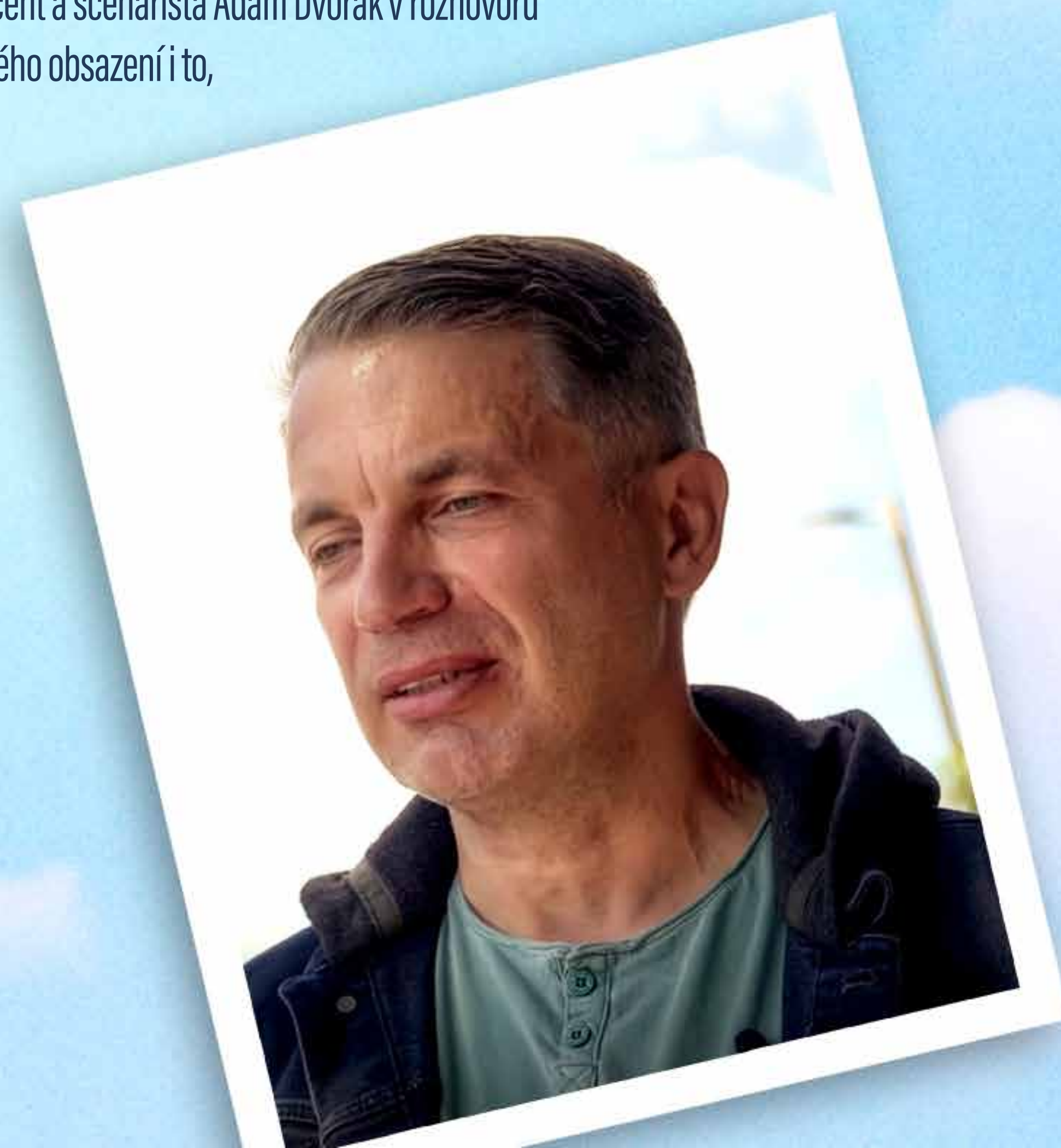
Po úspěchu filmů *Přání Ježíškovi* a *Přání k narozeninám* vzniklo pokračování s názvem *Přání k narozeninám: Křtiny*. Co vás přivedlo k natáčení třetího filmu v podobném duchu?

My jsme si ten film původně interně označovali jako „*Přání ke křtinám*“, ale protože přirozeně navazuje na *Přání k narozeninám*, rozhodli jsme se pro jasnější název *Přání k narozeninám: Křtiny*. A proč vlastně dvojka? Upřímně, úspěch a velká návštěvnost v komplikovaném „*covidovém*“ čase nás překvapil. Byl to úspěch nad očekávání. Diváci se k němu vraceli, sledovanost rostla

i v televizních reprízách. Tak jsme si řekli, že by bylo fajn, zkusit dát dohromady tu stejnou partu znovu.

Bylo složité dát původní herecké obsazení znovu dohromady?

Nebyla to úplně snadná producerská disciplína, ale herci se na sebe těšili, a to hodně pomohlo. Musím dopředu ale přiznat, že to není úplně ta stejná sestava. Veroniku Khek Kubařovou nahradila Táňa Pauhofová, Igora Orozoviče Tomáš Měcháček. Takové výměny se ale děly i v historii

českých filmů, často si toho divák ani nevšiml. Podstatné je, že zůstala energie a chemie. A tu se nám podařilo udržet, někde možná ještě posílit. Na place pak vznikla celá řada momentů spontánně – herci se hecovali, doplňovali a častovali různými narážkami. Nedá mi ale vrátit se na samotný začátek a být trochu nostalgický. Scénář prvního *Prání k narozeninám* jsme s Martou napsali během covidu, netušili jsme, kdy ho vůbec budeme schopni natočit a kdy půjde do kin. Když se zpětně ohlédnu jsem rád, že se to celé podařilo, že jsme natočili i druhé pokračování a že nás to pořád baví a je na co se dívat.

Scénář jste opět psal s Martou Ferencovou. Navazuje na první díl?

Ano, vlastně to bylo dané. Jednička končí tím, že postava Simony (Simona Babčáková) čeká miminko. A tak jsme se přirozeně dostali ke

křtinám a k tomu, jak taková událost dokáže s rodinou zamávat. Současně jsme chtěli zopakovat úspěšné „*Prání*“, jen jiným způsobem a s novou situací.

Je pokračování ještě divočejší komedií, nebo jste si hlídali hranici, aby to už nebylo přespříliš?

To je dobrá otázka. Přirovnal bych to k tvrzení jednoho z herců, který přišel s tím, že mu scénář připomíná francouzskou komedii. A to je vlastně docela trefné. Netvořili jsme film pro náročného festivalového diváka, ale točili příjemnou oddechovku. Na place byla dobrá nálada skvělá herecká parta, která se nebála improvizovat, a tak vznikaly ty nejkouzelnější momenty. Cílem nebylo jít do úplného „crazy“ stylu, držíme se jedničky, ale zároveň film nestojí jen na jejím schématu. Důležité bylo, že jsme dokázali dát dohromady

partu lidí, která se spolu mimořádně bavila a věřím, že bavit se bude i divák.

Jednička měla velké a komplikované scény na vodě. Jsou teď nějaké podobné?

Tentokrát je to jiné, ale náročných scén bylo ve filmu dost, potrápilo nás i počasí. Výzvou byly scény „pod stolem“, které ve filmu až tak obtížně nevypadají. Zadělalí jsme si na ně při psaní scénáře, kdy si vlastně člověk dokáže představit leccos. Ale když se pak točí, zjistíte, že pod stůl se vejde jen pár lidí... Ale jsou to vlastně jenom drobnosti, které si pak při sledování filmu ani neuvědomíte.

A co improvizace?

Režisérka Marta Ferencová je má ráda a podporovala je už na čtených zkouškách, kdy se všichni předháněli, kdo přijde s lepším nápadem. Tyhle spontánní jiskry pak dělají film ještě živější.

Improvizace nevadí, dokud neodbočí mimo charakter postavy, a to se tady nestalo. Herci často zůstávali v postavách i pár dní po natáčení, a to je vždycky skvělá známka správného obsazení.

Kdo si na place nejvíc notoval?

To je velmi těžká otázka. V našem filmu vzniká chemie zejména mezi jednotlivými hereckými páry. Silná dvojice je Simona Babčáková a Matěj Hádek, mezi kterými to jiskří pořád. Stejně tak mezi Evou Holubovou a Jaroslavem Duškem. Ale i nové tváře skvěle zapadly. Scénář je napsaný tak, aby každá postava měla svůj prostor, aby nikdo nebyl jen kulisa. Myslím, že se to podařilo.

Kdo na place vytváří největší vlny energie?

Simona Babčáková s Matějem Hádkem – to je dvojice, která stačí, aby se jen podívala na sebe, a začíná malá komediální erupce. Stejně silná dvojka je Eva

Holubová s Jaroslavem Duškem. Ale abych byl fér, celý ansámbl funguje jako dobře sladěná kapela. Všichni mají svůj prostor a každý přináší vlastní barvu.

Vyměnily se dvě výrazné postavy – Veroniku Kubařovou nově hraje Táňa Pauhofová a Igora Orozoviče Tomáš Měcháček. Jak zapadli?

Táňa Pauhofová nádherně navázala. Má podobnou energii a se zbytkem party jí to skvěle funguje. Za Igora Orozoviče jsme hledali typově jiného představitele. Tomáš Měcháček je vyšší, subtilnější, má jinou komiku, ale jeho šarm a lehkost projevu fungují výborně. Byl jsem ze začátku trochu skeptický, ale Marta ho prosazovala a měla pravdu. Nakonec mi to připomnělo slavné výměny kdysi. Třeba když Sováka zastoupil Kemr. Byli úplně jiní, ale film to unesl. A tady je to stejné. Důležité je, co člověk na plac přinese, ne jestli je vizuální kopie svého předchůdce.

Co pro vás jako producenta znamená úspěch filmu?

Pro mě je úspěchem už to, že se film podaří napsat, zafinancovat a natočit. Sehnat peníze, poskládat tým, dotáhnout to do konce, to je vždycky malý zázrak. A když si pak film najde své publikum, je to bonus navíc. Pokud bychom se přiblížili číslům prvního filmu, tedy zhruba 280 tisícům diváků, budu nadšený. Věřím, že nám pomůže i to, jak si diváci oblíbili jedničku v televizi.

Lidé už film přirovnávají k legendárním Homolkovým. Jak se vám to poslouchá?

Jako producent to беру jako velkou poklonu. Homolkovi byli o rodině, která se má ráda, ale zároveň by se občas nejradši „přizabila“. A to je přesně ten kontrast, který lidi baví. Smát se cizím konfliktům je příjemnější než řešit ty doma. Pokud v našem filmu divák najde kousek té upřímnosti a lidskosti, která z Homolkových dělá legendu, budu jen rád.

CHARAKTERISTIKA HLAVNÍCH POSTAV

Líba (Eva Holubová)

Rodinná „generálka“, která chce mít vše pod kontrolou. Křtiny pro ni nejsou jen rodinná slavnost, ale projekt roku. Každá odchylka od plánu ji vyvede z míry a její temperamentní snaha přinutit ostatní k „dokonalému průběhu“ způsobí mnoho komických situací. Její přehnaná péče vychází z lásky, a i když to nedává vždy najevo tou nejjemnější formou, její rodina ví, že v jádru je to ona, kdo všechny drží pohromadě.

Arnošt (Jaroslav Dušek)

Dobrosrdečný filozof a věčný improvizátor, jehož snaha vyřešit ztracené klíče spustí nechtěné pátrání, které nabobtná do téměř detektivní zápletky. Jeho klidný humor a nadhled krásně kontrastuje s Líbou. I když často neví, co se kolem něj děje, reakce ostatních ho fascinují a svou bezelstností vlastně jen přilévá olej do ohně.

Simona (Simona Babčáková)

Sebevědomá, rozhodná a tentokrát i naštvaná – zejména pokud jde o výběr jména pro její vlastní dceru. S Karlem tvoří jeden z nejenergičtějších párů filmu a jejich dynamika je podle herců jedním z „tahounů“ celé komedie. Simona dělá věci po svém, což může působit chaoticky, ale je to právě její autenticita, která děj posouvá vpřed.

Karel (Matěj Hádek)

Karel je velmi specifická osobnost. Žije přítomným okamžikem, což mu dodává zvláštní kouzlo i komiku. Jak sám Matěj Hádek popisuje, jeho postava má paměť „akvarijských rybiček“ a tak snadno se nechá strhnout do bizarních situací, které s Richardem rozpoutává. Jeho dobré úmysly i bezelstnost z něj dělají ideální zdroj rodinné grotesky.

Richard Kvíčala (Jaroslav Plesl)

V jedničce se stal kultovní postavou, a i tentokrát přináší do příběhu svou specifickou energii. Herci i režisérka zmiňují, že právě Kvíčala je hybnou silou mnoha zvrátů pokračování Prání k narozeninám. Jeho logika je často nelogická, ale právě to vytváří působivé momenty.

Lukáš (Tomáš Klus)

Tichý pozorovatel a partner syna Líby a Arnošta. „Moc toho nenamluvím, ale často se tam vyskytuji,“ říká Tomáš Klus. Jeho postava skutečně funguje jako stabilizační prvek v jinak rozlítané rodině. Je empatický, jemný a svým způsobem ideální protiváha k hlučným rodinným výměnám.

Petr (Tomáš Měcháček)

Nově obsazený partner Lukáše, typově úplně jiný než Igor Orozovič, ale jak potvrzují tvůrci i herci, skvěle do „party“ zapadl. Jeho právnická preciznost se stává zdrojem komických kontrastů v prostředí, kde logika často neplatí. Zároveň je jedním z největších improvizátorů na place, což je ve filmu cítit.

Vlastička (Anna Polívková)

Prodavačka ze zlatnictví, která trpí výpadky paměti jako následku nešťastné náhody. Tento motiv se stává jedním z hlavních spouštěčů dějové smrsti. Její zmatení vede k omylům, záměnám a kaskádě nových gagů. Anna Polívková se objevuje jako jedna z výrazných nových tváří filmu. Její postava je hravá, uvolněná a přesně v duchu „francouzské komedie“, o níž herci často mluví.

Nově příchozí farář (Petr Stach)

Postava bez jména, ale s jednoznačným úkolem – pokřtít dítě v rodině, která ničím nepřipomíná klidnou a tradiční atmosféru obřadu. „Jednoduché to rozhodně nebude,“ říká Petr Stach, který se ocitá uprostřed rodinného víru, jenž je mimo jeho představivost.

„My bez Marty film neuděláme a Marta bez nás taky ne“

Prání
K NAROZENINĀM
KŘTINY

Rozhovor s herci Evou Holubovou a Jaroslavem Duškem

V romantické komedii *Prání k narozeninám: Křtiny* se vrací jako manželé, kteří tentokrát řeší nejen rodinné peripetie, ale i pořádně zapekklitý případ. Když se Eva Holubová a Jaroslav Dušek rozpovídají, je jasné, že na place i mimo něj fungují stejně – s laskavým humorem, jemnou ironií a schopností dělat si legraci hlavně sami ze sebe.

Vzpomenete si, jak proběhl telefonát od režisérky Marty Ferencové, že se chystá pokračování *Prání k narozeninám*?

Eva Holubová: Marta mi volala, že se bude točit pokračování a že budu hrát s Jardou. A já jsem si samozřejmě automaticky dosadila Jardu Plesla. Já totiž „trpím na Plesla“. Takže jsem si spokojeně říkala: „Jé, zase budu hrát s Jardou Pleslem.“

Jaroslav Dušek: A pak přijela na plac a tam jsem byl já. To je vždycky takové drobné zklamání, když místo Plesla potkáte Duška.

Eva: Jaroslav Dušek mi říká: „To je dobře, že zase spolu hrajeme.“ A já jen koukala, kde je ten Plesl. A on prý:

„Ten točí s Aničkou Polívkovou.“ Tak jsme si takhle všichni hezky navzájem zbyli.

Takže Jaroslav Plesl má v tomto filmu výsadní postavení?

Eva: Myslím, že se kolem něj točí úplně všechno. Mělo se točit i se mnou, ale nakonec se točí hlavně kolem něj a Andulky. Já jenom po očku hlídám, jestli mu to sluší.

Jaroslav: My jsme dokonce uvažovali, že by se film mohl jmenovat po Pleslovi. Ale prý by to distributor nechtěl, že to jméno „nikdo nezná“. (smích)

Eva: A přitom Jaroslav měl teď takovou krásnou „katapultu“ ... teda kariéru.

Jaké bylo znovu se sejít s celou hereckou partou?

Eva: Strašné. My jsme vůbec nebyli schopní číst. (smích) Dlouho jsme se neviděli, takže radost ze shledání trochu zabila disciplínu. Nejdřív se člověk potřebuje vypovídat, vynasmát, teprve pak přichází na řadu text.

Jaroslav: Já jsem se toho právě bál, tak jsem na čtenou zkoušku radši vůbec nepřišel. Říkal jsem si, že když tam přijdu, tak se číst nebude už vůbec.

První Prání k narozeninám bylo velmi úspěšné. Když jste dostali scénář dvojky, co vás zaujalo?

Jaroslav: Já to vždycky úplně neanalyzuji. Já se přiznám, že to poznám až v kině, na plátně.

Eva: Já to mám jednodušší. Já Martě věřím. Když Marta řekne, že točí, tak já jdu. A ještě k tomu mám velmi ráda našeho kameramana. Jak vypadá i jak točí. To se hezky sešlo.

Jaroslav: Ona to ani moc neskrývala.

Eva: To skrývala! Já bych mu to do očí neřekla, já bych se začervenala. Ale když to uvidí až v rozhovoru, tak už je to jedno. Takže tady oficiálně: Marto, kameramane, děkuju – tohle je moje veřejné vyznání.

V prvním filmu jste řešili peripetie syna Petra, který má se svým přítelem stejné narozeniny jako vaše postava. Co řešíte tentokrát?

Eva: Zdánlivě jen „nevinně“ jméno vnučky. Já si tam dost potrpím na to, jak se má jmenovat. Ale jak to u rodin bývá, pod tím názorem na jméno jsou schované mnohem hlubší věci. Nakonec se ukáže, že řešíme neuvěřitelné rodinné záležitosti.

Jaroslav: Já mám v pokračování docela solidní případ. Můj hrdina se zase začne zapojovat jako amatérský kriminalista. Detektiv se vším všudy.

Jaroslave, vyšetřujete v tom filmu případ klenotnictví. Cítil jste se víc jako Sherlock Holmes, nebo jako Maigret?

Jaroslav: Já bych řekl, že jsem spíš Maigret. Ten je takový usedlejší. A pak jsme řešili, kdo má knír. Sherlock ho měl, Maigret... ten ne, myslím. Nakonec z toho vylezl spíš Hercule Poirot, protože ten knír měl úplně vzorový. Takže jsem něco mezi Poirotem s knírem a Maigretem.

Eva: Já mu do toho mluvila už od začátku. Ten knír mu hrozně sluší, to musím říct. Říkala jsem mu, ať si ho nechá i doma.

Jaroslav: Já jsem doma zatím nahlásil jen to, že jsme ho „v maskérně zkoušeli“.

A detektivky vás baví i v soukromí?

Jaroslav: Strašně. Miluji detektivky. Dokonce máme dceru Agátu podle Agathy Christie.

Eva: To je pravda. Chtěli jsme, aby to bylo úplně jasné, klidně i Agáta Kristýna, jenže to by už bylo možná moc.

Natáčeli jste ve společnosti samých silných osobností mj. Matěj Hádek, Jarda Plesl, Simona Babčáková. Jaké to bylo pro režii a štáb?

Eva: Na to byste se měli zeptat hlavně asistenta režie. (smích) Někteří herci byli velmi ukáznění, jiní... jak to říct... velmi živí.

Jaroslav: Třeba Matěj Hádek. To není člověk, kterému můžete říct: „Co tady furt poskakuješ, Matěji Hádku?“ To musíte říct jemněji, psychologicky.

Eva: My jsme pro ně fungovali trošku i jako filmoví rodiče. Nejen pro ty děti z filmu, ale pro hereckou partu. Museli jsme na ně působit, uklidňovat, občas diplomaticky něco „srovnat“.

Na place jste působili dojmem, že se všichni upřímně bavíte. Bylo to tak i mimo kameru?

Eva: Když jste se podívali za kameru, spatřili jste, že tam

sedí pár lidí, co z nás byli úplně šílení. Ale měli se opravdu rádi. Bez toho by to nešlo. Tenhle typ filmu se nedá dělat bez určité důvěry a vzájemné náklonnosti.

Jaroslav: A Marta by ten film bez nás neudělala, stejně jako my bez ní. Je to takový vzájemný vztah, něco jako filmové manželství.

Stává se, že vaše improvizace přerostla i plánované rozměry?

Jaroslav: Ano. Třeba teď, když děláme tento náš rozhovor. My jsme se tady krásně rozjeli, v nejlepším, a najednou někdo po pauze přijde, začne šustit, vyruší...

Eva: A je konec. To by si k Angelině Jolie nedovolili, ale k Holubové s Duškem klidně. (smích)

Jaroslav: Takže dokud nás zase někdo nepřeruší, prohlašujeme slavnostně: tohle všechno je pro váš film. Není to naše soukromá zábava. I když... možná trochu je.

Eva: A právě proto to diváky, doufáme, bude bavit. Protože tahle radost z hraní a nadsázka, kterou máme mezi sebou, v tom filmu prostě je.

„Nejfrancouzštější česká komedie“

Přání
K NAROZENINĀM
KŘTINY

Rozhovor s herci Annou Polívkovou a Jaroslavem Pleslem

Bláznivá romantická linka, hravá improvizace a chemie, která vzniká z nadsázky i lidskosti. Anna Polívková a Jaroslav Plesl v rozhovoru přibližují své postavy ve filmu *Přání k narozeninám: Křtiny*, mluví o radosti ze spolupráce, tvůrčí svobodě na place i o tom, proč jejich společný příběh připomíná „nejfrancouzštější českou komedii“, kde se absurdní situace potkávají s nečekanou něhou.

Ve dvojce vstupujete do děje poprvé. Aničko, jak byste svou roli charakterizovala?

Jsem Vlastička, prodavačka ze zlatnictví, a tak trochu sirota. Nikdo mě nepostrádá, nikdo nehledá, jsem opuštěná. Unesou mě, a odtud se začne odvíjet celá ta naše společná linka. A možná, možná z toho nakonec bude i něco romantického... Ale to už nechceme úplně prozrazovat.

Jardo, vaše postava Ríši Kvíčely se do příběhu vrací. Co vás na tom nejvíc potěšilo?

Ríša rozhodně není ideální muž ani partner, ale už v jedničce jsem cítil, že má v sobě určité laskavé tóny.

A bylo mi trochu líto, jak tehdy dopadl. Mám pocit, že ve dvojce bude to jeho „dobro“ konečně saturováno. Vlastička v něm totiž ten diamant najde a přeskočí jiskra.

Vaše společná linka působí trochu jako bláznivá francouzská komedie.

Anička: Přesně tak. Je to plné peripetií a až absurdních situací.

Jarda: Dokonce jsme si sami říkali, že je to možná nejfrancouzštější česká komedie. Dlouhá cesta dvou lidí, kteří dojdou k nějakému společnému hezkému cíli.

Jaké to je vstupovat do už sehrané filmové party?

Anička: Pro mě náročné, jsem tu nová. Ale všichni jsou báječní, milí a přátelští.

Jarda: My se s Aničkou známe dávno, netočíme spolu poprvé. Takže to vlastně působí, jako bychom na něco navazovali.

Vzniká u vás během zkoušek improvizace?

Anička: Hodně! Marta Ferencová nás v tom podporuje a často má sama na poslední chvíli nějaký nápad.

Jarda: Má dar, že se člověk nikdy necítí trapně, když něco nabídne. Ona citlivě rozhodne, co má smysl a co ne. Ta tvůrčí svoboda je tady velká, a to mě baví.

Kdo je na place největší zdroj bláznivých nápadů?

Jarda: Kandidátů je víc, ale Matěj Hádek... to je studnice. Jede bez cenzury. Jedna z deseti věcí je dobrá, zbytek nás baví.

Anička: On je fakt střelec.

Jardo, jaký žánr vám je nejbližší?

Mám rád střídání. Vážnější psychologické role, kde se pracuje v detailu, i hravé komediální věci. Tahle dvojka mi připomíná francouzské komedie Návštěvníci o dvou chlapících ze středověku s Jeanem Reno, kde je všechno lehce vychýlené, bláznivé, ale zároveň strašně hravé. A to mám rád. Člověk se tu může odvázat a v leccems je to svobodné.

Co byste popřáli filmu?

Jarda: Spoustu spokojených diváků. A aby se opravdu smáli nahlas, nejen usmívali. To, co jsme zažili při jedničce, kdy se opravdu bavili.

Anička: Přesně tak. Ať je to komedie, aby se lidé chechtali, sály plné smíchu.

„Krásná rodinná komedie je doslova pohlazením na duši“

Přání
K NAROZENINĀM
KŘTINY

Rozhovor s herečkou Táňou Pauhofovou

Citlivý vstup do sehrané party, respekt k postavě i radost z tvůrčí svobody. Herečka Táňa Pauhofová v rozhovoru mluví o převzetí role ve filmu Přání k narozeninám: Křtiny, o výjimečné atmosféře na place, důvěře v režisérku Martu Ferencovou i o tom, proč může být kvalitní rodinná komedie v dnešní době skutečným pohlazením na duši.

Jste v tomto týmu nováčkem, převzala jste roli po Veronice Khek Kubařové, jak vás přijali?

Měla jsem tu čest z velmi vzácných důvodů převzít štafetu po Verunce, a je jasné, že když člověk přijde do druhého dílu mezi zaběhlou partu tak má z toho trochu obavy. Ale oni jsou to vlastně všechno kamarádi! Jsou skvělí! Těšila jsem se na ně a přijali jsme se navzájem s největší láskou.

Viděla jste první díl Prání k narozeninám?

Ano, samozřejmě. Chtěla jsem ho vidět a zároveň jsem cítila povinnost, když po někom přebírám štafetu, zachovat esenci postavy tak, jak byla nastavená. A nastavená byla výborně. Teď je na mně, abych to ustála se ctí.

Kdo byl na place největší „rozjížděč“ zábavy?

Neměli jsme jednoho konkrétního člověka. Fungovalo to spíš jako štafeta, každý měl svou chvíli. A protože jsme všichni kamarádi, kteří se dlouhodobě znají a mají se rádi, nikdo tu nebyl jako nováček, který by se nedokázal napojit. Chemie

mezi námi fungovala fantasticky. Navíc jsme měli nad sebou skvělou Martu Ferencovou, výbornou režisérku, úžasného člověka a navíc kamarádku.

A co improvizace?

Bylo jí dost. Během zkoušek se improvizovalo hodně a to, co se osvědčilo, pak často zůstalo. Kvůli náročnosti scén a počtu lidí ale musí skript držet pohromadě, takže se to nemůže odklonit úplně jinam. Ale prostor pro svobodu, nápady a vlastní přínos jsme rozhodně měli. Marta to navíc vždy podporuje, improvizace je jí blízká.

Máte ráda komedie?

Upřímně nejsem typický divák komedií, mám raději jiné žánry. Ale kvalitní komedii umím ocenit. A v době, ve které žijeme, je krásná rodinná komedie doslova pohlazením na duši. Na chvíli vypnout, nadechnout se, odložit starosti, to je vzácné. Takže když je to dobře a kvalitně udělané, mám to ráda.

S Martou Ferencovou jste spolupracovala už mnohokrát. Jaké to bylo v tomto případě?

Máme absolutní symbiózu, a myslím, že ji s ní má většina herců. Marta je nejen profesionál, ale i nesmírně vnímavý a moudrý člověk. Rychle pochopí, jak s daným hercem mluvit, na co slyší, jak s ním pracovat. Dokáže vybudovat stoprocentní důvěru. Každá další spolupráce s ní mě baví, protože vždy společně hledáme a objevujeme něco nového. Je pro mě zárukou dobré herecké práce.

Je tu někdo z herců, koho ráda sledujete při práci?

To bylo vlastně to krásné, že nebyly slabá místa. Každý stál za pozornost. Producentovi i režisérce se podařilo dát dohromady unikátní tým lidí. A na place to fungovalo opravdu výjimečně.

Co byste popřála filmu?

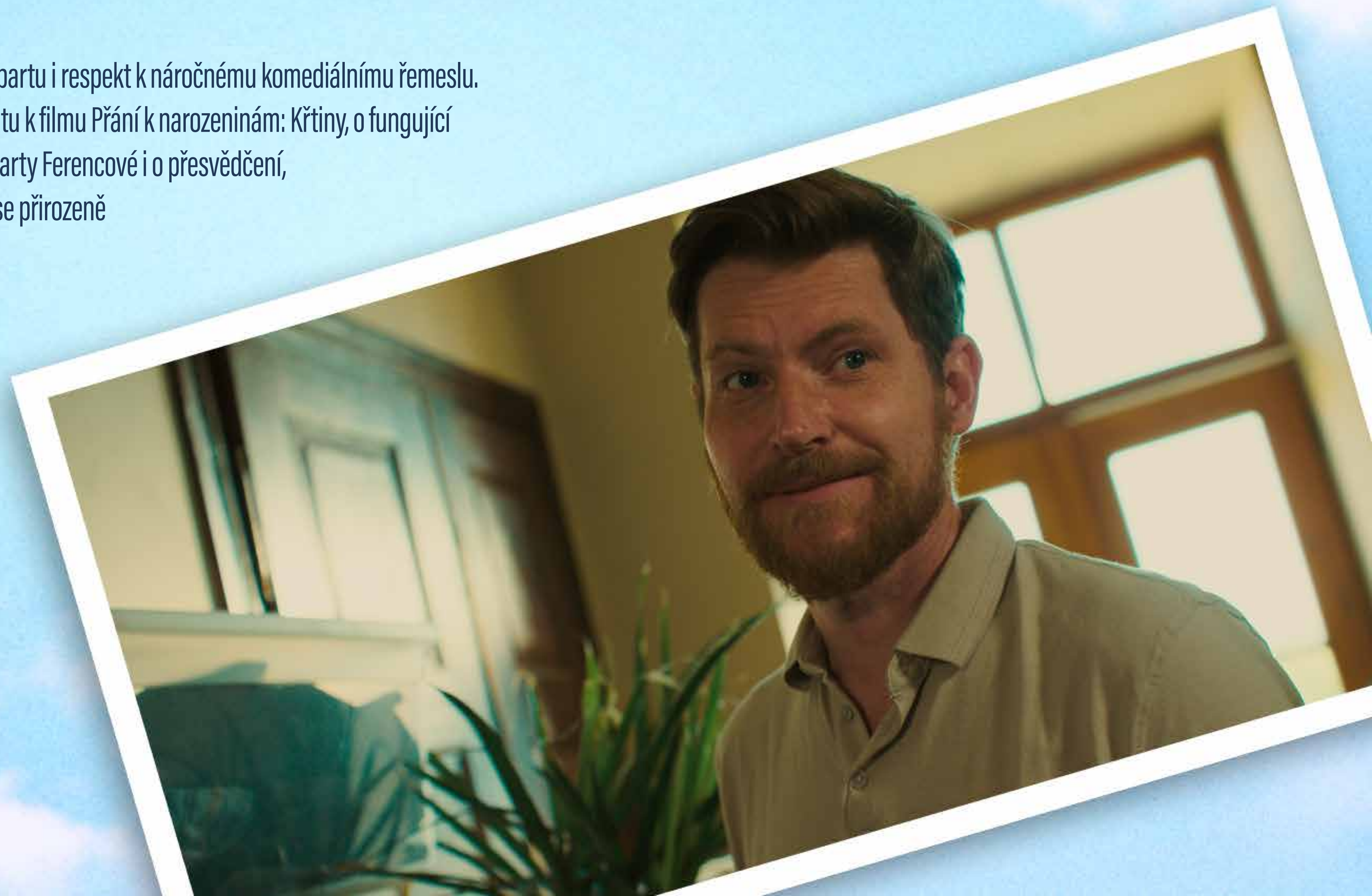
Prála bych mu, aby byl dobrý a kvalitní. A aby měl spoustu nadšených diváků – čím víc, tím lépe.

„Když se bavíme my, věřím, že se bude bavit i divák“

Přání
K NAROZENINĀM
KŘTINY

Rozhovor s hercem Davidem Švehlíkem

Radost ze společné práce, důvěra v hereckou partu i respekt k náročnému komediálnímu řemeslu. Herec David Švehlík v rozhovoru mluví o návratu k filmu Přání k narozeninám: Křtiny, o fungující chemii mezi herci, citlivém vedení režisérky Marty Ferencové i o přesvědčení, že když se baví tvůrci na place, jejich energie se přirozeně přenáší i na diváky v kině.

Překvapilo vás pokračování filmu Prání k narozeninám?

Určitě mě to potěšilo, ale vlastně ani nepřekvapilo. První film měl velmi slušnou návštěvnost, takže dávalo smysl, že se bude pokračovat. Ukázalo se, že náš projekt lidi baví.

Platí pořád, že tahle „parta“ funguje, jako tomu bylo u jedničky?

Ano, a je to obrovská výhoda. Na prvním filmu se sešli lidé, kteří se mají upřímně rádi a rádi spolu pracují, což není samozřejmost. Díky tomu to byla pro nás radostná práce. Smáli jsme se, pomáhali si, byla to opravdu příjemná atmosféra.

Ve dvojce nahradila Veroniku Khek Kubařovou Táňa Pauhofová. Byla to pro vás velká změna?

To je vždycky ošemetná otázka. Veronika je úžasná herečka, ale myslím, že byla těhotná, což byla nádherná zpráva. A Táňa

je skvělá a dobře se známe. Pro mě je poctou, že jsem mohl být filmovým partnerem oběma.

Jaká je spolupráce s režisérkou Martou Ferencovou?

Komedie je specifický žánr a vůbec to není jednoduché. Nás bylo před kamerou hodně, scény musely být přesné a pointované, aby gagy fungovaly. Marta tohle zvládala velmi obratně. Cítil jsem se s ní velmi komfortně a doufám, že ona s námi taky. I když měla při natáčení asi větší nervy než my, ale působila uvolněně.

Je tedy natáčení komedie složité?

Komedie je jeden z nejtěžších žánrů. Potřebuje dobrý, chytrý scénář, humor nesmí sklouznout k laciné karikatuře, musí být inteligentní. A pak je tu načasování – přesné, aby fór vyšel. Je to opravdu těžké řemeslo.

Máte pocit, že to vyšlo?

Během natáčení jsme se bavili. A to je pro mě zásadní –

věřím, že když se bavíme my, přeneseme se to i na diváky.

Marta říkala, že vám všem dávala prostor k improvizaci. Kdo je největší „nakopávač“ nápadů?

Myslím, že to nejde říct o jednom člověku. Důležité je, že po prvním filmu byly postavy jasně dané, takže jsme měli na čem stavět. A hlavně: ve filmu jsou skvělí herci, kteří to umí. To je ten motor.

Chodíte se dívat na scény kolegů, i když zrovna netočíte?

Většina scén byla hromadných, takže jsme byli většinou spolu. A ano, dívali jsme se na sebe navzájem. Pořád je, co se učit.

Co byste popřál divákům, až přijdou do kina na Prání k narozeninám: Křtiny?

Všichni si přejeme, aby to bylo ještě lepší než jednička, ale víme, jak je to těžké. Hlavně aby se lidi zasmáli. To je nejdůležitější.

„Do téhle party jsem vlastně docela zamilovaný“

Prání
K NAROZENINĀM
KŘTINY

Rozhovor s hercem a hudebníkem Tomášem Klusem

Radost z návratu, nakažlivá energie na place i obdiv ke kolegům, kteří dokážou rozesmát celou místnost. Tomáš Klus v rozhovoru mluví o své roli ve filmu *Prání k narozeninám: Křtiny*, o silné chemii herecké party, improvizaci, která dává komedii lehkost, i o tom, proč se do tohoto filmu a lidí kolem něj vlastně nedá nezamilovat.

Jaká je tvoje postava?

Hraji Lukáše, přítele syna Líby (Eva Holubová) a Arnošta (Jaroslav Dušek). V tomhle příběhu jsem takový tichý pozorovatel, moc toho nenamluvím, ale jsem tam často. A jsem tam rád, protože jsem do téhle party vlastně docela zamilovaný. Radost z natáčení jsem měl ve filmu i mimo něj, protože to byla opět velká legrace.

Jaká byla tvoje reakce, když jsi znovu dostal nabídku?

Když mi Marta zavolala, myslím, že jsem řekl „ano“ ještě dřív, než stačila říct, proč volá. Tohle se prostě neodmítá. Už první film Prání k narozeninám byl pro nás taková malá záchrana uprostřed covidové doby – vytrhl nás z domovů a ta energie byla ohromná. A teď je to stejně osvěžující. Tohle obsazení má v sobě něco mimořádného a každý si to užívá.

Kdo je podle tebe největší tahoun celé party?

Myslím, že je to hodně vyrovnané, ale pro mě osobně je to absolutní herecký génius Jarda Plesl. Srdce mi plesá pokaždé, když ho vidím hrát. A Matěj? Tihle dva jsou dohromady koncert. Na první čtené jsem se smál tak nahlas, že jsem musel být mírně okřiknut, jak mě to bavilo. A když se Jarda s Davidem pustí do své němčiny, klidně by se z toho dala vyrobit ještě vedlejší dějová linka. Věřím, že nálada, která se dělá okolo a během natáčení se zkrátka propíše do všeho ostatního a ucítí ji i diváci.

V prvním filmu hrál tvého partnera Igor Orozovič, teď Tomáš Měcháček. Jak jste si sedli?

S Tomášem to šlo hned. Už jsme se trochu znali z DAMU,

i když jsme spolu dřív nehráli. S Igorem to pro mě bylo symbolické. Chodili jsme spolu do ročníku a pak jsme se po patnácti letech potkali jako milenci ve filmu. S Tomášem to sice nemá tenhle „osudový“ nádech, ale myslím, že divák žádný rozdíl neucítí. Zhostil se toho výborně.

Vím, že ve filmu i hraješ na kytaru. Vzal jsi ji do ruky i během natáčení?

Když se někdo zeptá, nikdy neřeknu ne. Písničky dělám rád. A ještě radši, když jsou k filmu, protože mám rád jasné hranice, pomyslný kreativní limit. Když přesně vím, v jakých hranicích se můžu pohybovat, fantazie vlastně pracuje líp.

„Nejfrancouzštější česká komedie, jakou jsem kdy točil“

Přání
K NAROZENINĀM
KŘTINY

Rozhovor s hercem Tomášem Měcháčkem

Herec Tomáš Měcháček v rozhovoru otevřeně mluví o převzetí role ve filmu Přání k narozeninám: Křtiny, o nakažlivé energii herecké party, radosti z improvizace i o spolupráci s režisérkou Martou Ferencovou. Přibližuje, proč považuje komedii za jeden z nejtěžších žánrů, jak se mu hrálo „nejvážnějšího“ právníka v bláznivém světě křtin a proč věří, že humor a lehkost si diváci z kina odnesou s sebou.

Tomáši, v pokračování Prání k narozeninám jste převzal roli Petra po Igoru Orozovičovi. Jaké to pro vás bylo?

Upřímně? Vůbec si jsem si to nebral osobně. Nakonec, nejsem jediný, kdo kdy „zaskakoval“. Spíš jsem měl pocit, že jsem se prostě přidal k partě, která skvěle fungovala. Zkrátka krásné a příjemné natáčení se ztřeštěnými kolegy, i když nám počasí občas dělalo malé šílenosti.

A kolegové? O téhle partě se ví, že bývá hodně živá...

To rozhodně. Po place se pohybovalo několik expertů na bláznivé nápady. Občas jsme se navzájem hecovali k věcem, o kterých by člověk ani neřekl, že je možné je vymyslet. Byl to nakažlivý humor.

Jak se ti spolupracovalo s Tomášem Klusem, který hraje tvého manžela?

Hrajeme spolu manžele a musím říct, že jsme to dělali skvěle. (smích) Ale vážně, rozuměli jsme si. On má výborný hudební sluch, já také ale méně, takže jsme se doplňovali. On kytara, já spíš perkuse.

Jaká je podle tebe režisérka Marta Ferencová?

Báječná. Mám rád režiséry, kteří pracují s herci, a nejen s obrazem. A tady to bylo až extrémní, v tom nejlepší slova smyslu. Marta byla otevřená tomu, když se scéna vyvinula jinak, když přišla improvizace, když se hledala. Ale zároveň přesně věděla, co muselo zaznít, a uměla si o to říct. To zkrátka byla kombinace, která se nevidí často. A navíc umí chválit!

Kdo byl největší zdroj nečekaných výstřelků na place?

Takových expertů nás bylo víc. A občas jsme se hecovali až do opravdu neuvěřitelných nesmyslů. Někdy to byl cirkus, ale v dobrém.

Máte ve filmu hodně komediálních situací. Baví vás tenhle žánr?

Baví. Nejen se na komedie dívat, ale hlavně v nich hrát. Je hodně těžké udělat dobrou komedii. Když jsem četl scénář, říkal jsem si: „To je tak našlapané gagy, situačním i textovým humorem, že jsem zvědavý, jak to natočíme.“ A zatím mám pocit, že to funguje. Načasování je důležité, a to je mimochodem můj největší herecký problém. (smích)

Anička Polívková a Jaroslav Plesl definovali žánr tohoto filmu jako klasickou francouzskou komedii. Vnímáte to také tak?

Přesně tak. Nejfrancouzštější česká komedie, jakou jsem kdy točil. Bohužel moje role právníka je ta z nejvážnějších.

Co byste přál filmu?

Diváky a skvělá návštěvnická čísla. Přál bych si, aby ho zkrátka vidělo co nejvíc diváků.

„Pokřtít dítě v téhle rodině? To nemůže být jednoduché“

Přání
K NAROZENINĀM
KŘTINY

Rozhovor s hercem Petrem Stachem

Nová tvář v zavedené filmové rodině a úkol, který se zdá být předem odsouzený k chaosu. Herec Petr Stach v rozhovoru s nadhledem přibližuje svou postavu faráře ve filmu Přání k narozeninám: Křtiny, mluví o radosti z komediálního žánru, atmosféře na place i o tom, proč právě humor a lehkost považuje v dnešní době za jednu z největších hodnot.

Ve filmu se objevujete jako nová postava. Jaká?

Hraji faráře, ani nemám jméno. Mým úkolem je pokřtít dítě, ale jak už diváci z jedničky ví, tohle není úplně klasická a vyrovnaná rodina, takže je jasné, že jednoduché to nebude a bláznivých situací bude požehnaně.

Máte rád komedie?

Mám. Doba sama o sobě přináší dost dramatických věcí, takže možnost se zasmát a odpočinout si беру jako obrovské plus.

Jak vás přijala parta, která se zná už z úvodního filmu?

S režisérkou Martou Ferencovou jsem točil seriál Milionáři a už tam jsme si skvěle sedli. Pracuje se mi s ní výborně, je inspirativní a má jasnou vizi. Jedničku Prání neznám, to

přiznávám, ale hned první natáčecí den mi Jarda Dušek celý první film převyprávěl tak barvitě, že mám pocit, že jsem ho vlastně viděl.

Kdo je na place největším zdrojem zábavy?

Upřímně, smějeme se nejvíc při zkouškách. Při ostrém záběru už by to mělo proběhnout tak, jak si to scenárista s režisérkou představují. A tady je tolik skvělých herců, že nejde jmenovat jednoho konkrétního člověka. Atmosféra je výborná a humor k tomu patří. Marta ví přesně, co dělá, a když se pustila do „trojky“, tak je to krok správným směrem.

Co byste popřál filmu?

Velkou návštěvnost a spokojené diváky.

Zajímavosti

Prání K NAROZENINĀM KŘTINY

Herec Matěj Hádek řekl o své postavě Karla, manžela Simony (Babčákové)

„Už při natáčení prvního filmu jsem dostal ke své postavě Karla režijní poznámku, že má paměť akvariijní rybičky. Místy by se mohlo zdát, že je lehce retardovaný, ale není tomu tak, on si zkrátka žije přítomným okamžikem“.

Kdo za koho

Kvůli radostné životní události Veroniky Khek Kubařové, která byla v době natáčení ve vysokém stupni těhotenství, převzala její roli Táňa Pauhofová. Pro diváky to nebude neznámá tvář. Objevila se už v prvním filmu Prání Ježíškovi a do herecké party přinesla přirozeně navazující energii. Stejně tak došlo i k přeobsazení postavy Petra, partnera Lukáše (Tomáš Klus). Po Igoru Orozovičovi se jí ujal Tomáš Měcháček, který do filmu vnesl vlastní komediální polohu a do hereckého týmu okamžitě lidsky i herecky zapadl.

Herecké stálice filmů „Prání“

Ve filmech Prání Ježíškovi, Prání k narozeninám a Prání k narozeninám: Křtiny ztvárnili hlavní postavy: Eva Holubová, Jaroslav Dušek, Matěj Hádek, Jakub Barták, Nico Klímek, Valentýna Bečková.

Lokace

Líšnice, Kouřim a další obce Středočeského kraje.

Had

Komentuje producent, scenárista a střiháč Adam Dvořák: „Postava Richarda (Jaroslav Plesl) je civilním povoláním kurátorem hadů, jeho snoubenka Vlastička (Anna Polívková) má zase doma korálovku – užovku. Bohužel v realitě jsme na place měli tvora, kterého se někteří nejmenovaní členové štábu báli, jako bychom tam měli živého tygra. Naštěstí had měl svůj doprovod, ochranku a pečovatele v jedné osobě. Zkrátka, nedošel k úhoně ani on, a ani nikdo ze štábu, a mohl zahrát v plné parádě, i když mu některé naše filmové postavy usilovali o život.“

Kolik lidí se vejde pod jeden stůl?

Komentuje producent, scenárista a střiháč Adam Dvořák: „Dohromady bylo pod stolem devět herců a jeden kameraman. Pro stůl jsme museli nechat udělat vyšší nohy, než je standard, ale i tak tam všechny dostat nebylo úplně snadné. Pod ním se žádá o ruku a naše postavy z toho udělali symbol, kde žádost pod stolem přináší střechu nad hlavou. No snad to tak opravdu je a náš nový pár postav to bude mít se skutečným bydlením opravdu lepší :-“.

PR FILMU

Johana Turner
+420 606 232 055
johana@turner.cz

DISTRIBUTOR BIOSCOP

Jana Šafářová
+420 606 732 779
jana.safarova@bioscop.cz

Prání **K NAROZENINĀM** *KŘTINY*

program
filmové
pobídky

filmové
pobídky

oneplay FILM

HITRÁDIO

 TOTALFILM

magazín

HUSH